

# СТИВЪН КИНГ КРАЯТ НА ЦЯЛАТА БЪРКОТИЯ

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Искам да ви разкажа за края на войната, за дегенерацията на човечеството и смъртта на Месията — епическа история, заслужаваща хиляди страници и цяла полица томове, но вие (ако остане някой от вас, за да прочете всичко това) ще трябва да се задоволите със съкратената версия. Директната инжекция действа много бързо. Мисля, че разполагам с време между четиридесет и пет минути и два часа, в зависимост от кръвната ми група. Струва ми се, че моята беше А, което ще ми даде още по-малко време, но дяволите да ме вземат, не мога да си спомня със сигурност. Ако се окаже 0, очакват те много празни страници, въображаеми приятелю.

При всички случаи, мисля, че е по-добре да се подготвя за по-лошия вариант и да действам възможно най-бързо.

Използвам електрическата пишеща машина — компютърът на Боби е по-бърз, но електрозахранването е прекалено нередовно, за да му се доверя, даже като използвам и токоизправителя. Имам само една възможност да ви разкажа историята си, не искам да ви разкажа почти всичко и след това да видя как цялата история отива в небитието на информатиката, поради спадане силата на тока или прекалено силен импулс, за да може токоизправителят да се справи с него.

Казвам се Хауард Форной. Бях писател на свободна практика. Брат ми, Робърт Форной, бе Месията. Убих го, като го застрелях със собственото му откритие преди четири часа. Той го нарече Успокоителят, но мисля, че щеше да е по-подходящо, ако го беше нарекъл Голямата грешка, но станалото — станало и няма как да се поправи, както казват ирландците от десетилетия... което само доказва какви задници са те.

По дяволите, не мога да си позволя такива отклонения.

След като Боби умря, го покрих с ватираното одеяло и седях пред единствения прозорец на дневната в продължение на около три часа, загледан в гората. Някога човек можеше да види ярките светлини на арките над Северен Конуей, но вече не може. Сега се виждат само Белите планини, които приличат на тъмни триъгълници от разтегателна хартия, изрязани от дете и безполезните звезди.

Включих радиото, проверих четири обхвата, попаднах на един луд тип и го изключих. Седях и мислех как да ви разкажа тази история. Съзнанието ми непрекъснато се отвличаше към безкрайните километри тъмни борови гори, цялата тази пустиня. Най-накрая

осъзнах, че трябва да се стегна и смело да давам напред, докато стигна до края. По дяволите. Никога не бих могъл да работя без краен срок.

А сега със сигурност имам краен срок без възможност за отсрочка.

Нашите родители нямаха причина да очакват нещо друго, освен това, което получиха: блестящи деца. Баща ми бе историк, който стана пълноправен професор в Хофстра, когато бе на тридесет години. Десет години по-късно той бе един от четиримата завеждащи Националните архиви във Вашингтон, Окръг Колумбия и пред него се откриваше шефският пост. Той бе страхотен тип, имаше всички плочи, които Чък Бери бе записал някога, а и самият той свиреше блусове на доста долнопробна китара. Баща ми се занимаваше с архивите през деня и свиреше рок през нощта.

Мама завърши с отличие Дрю. Получи ключа на студентското дружество Фи Бета Капа, който понякога носеше върху невероятната си мека шапка. Тя направила страхотна кариера като заклет счетоводител в окръг Колумбия, срещнала се с баща ми, омъжила се за него и напуснала работа когато забременяла с вашия покорен слуга. Аз се появих през 1980 година. В 1980 година тя оправяше данъците на съдружниците на татко — наричаше го моето малко хоби. Когато Боби се роди през 1987 година, тя се занимаваше с данъци, инвестиционни проекти и планиране на недвижима собственост за десетина много влиятелни личности. Бих могъл да изброя имената им, но на кого му пука? Те или са починали или вече са се превърнали в треперещи идиоти.

Мисля, че тя вероятно печелеше повече с „нейното малко хоби“, отколкото баща ми получаваше от работата си, но това изобщо нямаше значение — те бяха щастливи с това, което представляваха сами за себе си и един за друг. Виждах съм ги да си повишават тон, но никога не съм ги виждал да се карат. Когато бях малък, единствената разлика, която виждах между мама и майките на другарчетата ми в игрите бе, че техните майки обикновено гладеха или шиеха, или приказваха по телефона, а мама използваше джобен калкулатор и пишеше някакви цифри на големи листи хартия, докато по екрана на телевизора вървяха дневните сериали.

Не бях разочарование за хора, които бяха обрели всички академични отличия. През цялото си ученичество получавах само отлични и много добри оценки (идеята, че аз или брат ми бихме могли да отидем в частно училище никога не бе обсъждана, доколкото знаях). Освен това започнах много рано да пиша, без никакво усилие. Продадох първото си творение на едно списание когато бях на дванадесет години — то бе посветено на това, как Континенталната армия е зимувала във Вали Фордж. Продадох го на едно списание на авиокомпания за четиристотин и петдесет долара. Баща ми, когото дълбоко обичах, попита дали би могъл да купи този чек от мен. Той ми даде чек от собствената си чекова книжка и даде чека от списанието на авиокомпанията да го сложат в рамка и го закачи над бюрото си. Романтичен гений, ако щете. Романтичен изпълнител на блусове и гений. Вярвайте ми, едно дете би могло да извади много по-лош късмет. Разбира се и той и майка ми умряха, след като бяха загубили разсъдъка си и подмокряха гащите си през миналата година, като почти всички останали на тази голяма кръгла планета, но никога не престанах да ги обичам.

Бях детето, което те имаха всички основания да очакват — добро момче с умна глава на раменете, талантливо момче, чийто талант израсна до ранната си зрялост в атмосфера на любов и доверие, вярно момче, което обичаше мама и татко.

Боби бе различен. Никой, даже хора със златни академични грамоти като моите родители, никога не бяха очаквали дете като Боби. За нищо на света.

Свикнах на нощно гърне цели две години преди Боби и това бе единственото нещо, в което някога съм го побеждавал. Но никога не съм го ревнувал: това би било все едно един превъзходен подавач на топка в Професионалната Бейзболна Лига да чувства ревност към Нолан Райън или Роджър Клеменс, които сякаш са играчи от друга планета. След известна точка сравненията, които предизвикват ревност, просто престават да съществуват. Изживявал съм го и мога да ви кажа: след като преминеш известна точка, просто сядаш и прикриваш очите си от раните, причинени от излъчването.

Боби започна да чете на две годишна възраст и започна да пише кратки съчинения „Нашето куче“, „Пътуване до Бостън с мама“ на три годишна възраст. Той пишеше с печатни, леко разкривени, измъчени и неестествени букви на шестгодишно момче и това бе достатъчно изненадващо само по себе си, но ако се абстрахирате от все още неразвения двигателен контрол, бихте могли да си представите, че четете работата на умен, макар и безкрайно наивен петокласник. Той прогресираше от прости изречения към сложни съчинени изречения и към съставни изречения с изненадваща бързина като хващаше прости изречения и подчинени изречения и определени изречения със смайваща интуитивност. Понякога синтаксисът му бе объркан и определенията му не бяха на място, но той успяваше да се справи с тези пропуски — които измъчват повечето писатели през целия им живот — доста добре за петгодишната си възраст.

Той страдаше от главоболие. Родителите ми се страхуваха, че има някакъв физически проблем — мозъчен тумор, може би, и го заведоха на лекар, който го прегледа внимателно, прислуша го още по-внимателно, след което каза на родителите ми, че Боби е наред с изключение на стреса: той бе получил нервно разстройство, тъй като ръката, която пише не можеше да работи така добре, както мозъкът му.

— Вашето дете трябва да се избави от това, което иска да излезе от мозъка му, така, като бърбреците се мъчат да изхвърлят камъка, който ги мъчи — каза докторът. — Бих могъл да му предпиша някакво лекарство, но мисля, че това, което му трябва е пишеща машина. — След което мама и татко дадоха на Боби Ай Би Ем. Година по-късно те му подариха за Коледа Комодор 64 с Уърдстар и главоболието на Боби изчезна. Преди да премина към други въпроси, искам да добавя, че през следващите три години той продължи да вярва, че Дядо Коледа е оставил компютъра под нашата елха. Сега, като си мисля, стигам до извода, че има още едно нещо, в което превъзхождам Боби: разбрах по-рано от него истината за Дядо Коледа.

Толкова много неща бих могъл да ви разкажа за тези ранни дни, но вероятно ще ви разкажа малко, ще трябва да го направя набързо и накратко. Крайният срок. А, крайният срок. Някога бях чел нещо

съвсем съкратено: Най-важното от „Отнесени от вихъра“, където имаше и такива бисери:

— Война? — засмя се Скарлет! — О, тинтири-минтири!

Хоп! Ашли отиде на Война! Атланта изгоря! Рет влезе и след това излезе!

— Тинтири-минтири — каза Скарлет през сълзи. — Ще помисля за това утре, тъй като и утре е ден.

Смях се от сърце, когато го прочетох, сега, когато трябва да напиша нещо подобно, не ми изглежда толкова смешно.

— Дете с коефициент за интелигентност, неизмерим от нито един от съществуващите тестове? — засмя се Индия Форной на предания си съпруг, Ричард. — Тинтири-минтири. Ще създадем атмосфера, в която неговият интелект — да не говорим за този на не съвсем глупавия му по-голям брат, да може да се развие. И ще ги възпитаваме така, както възпитават всички нормални американски момчета!

Хоп! Момчетата Форной пораснаха! Хауърд отиде в университета във Вирджиния, завърши с отличен и се захвана с кариерата на писател на свободна практика! Осигури си прилично съществуване! Излизаше с много жени и преспиваше с доста от тях! Успя да се предпази от социалните болести — както от сексуалните, така и фармакологичните! Купи си Мицубиши стерео система! Пишеше вкъщи поне веднъж седмично! Публикува два романа, които се продадоха много добре!

— Тинтири-минтири — каза Хауард, — това е живот за мен!

Така и беше, докато един ден Боби се появи неочаквано (в духа на най-добрите традиции на лудия учен) с две стъклени кутии, в едната гнездо от пчели, а в другата гнездо от оси, Боби носеше фланелка с надпис на местното училище, бе я нахлузил обратно и преливаше от щастие, тъй като не съзнаваше, че бе на прага на унищожението на човешкия интелект.

Хора като брат ми Боби се появяват веднъж на две или три поколения, мисля, че личности като Леонардо Да Винчи, Нютон, Айнщайн, може би Едисон. Изглежда, че ги обединява една обща черта: те са като огромни компаси, които се клатят безцелно в продължение на дълго време, като търсят истинския север и след това се насочват към него с ужасяваща сила. Преди това да стане, такива

типове вероятно ще измислят най-невероятни глупости и Боби не бе изключение.

Когато бе на осем, а аз на петнадесет, той дойде при мен и ми каза, че е изобретил самолет. Дотогава познавах Боби прекалено добре, за да кажа просто „Глупости“ и да го изхвърля от стаята си. Отидох до гаража, където беше странното творение от шперплат, разположено върху червения вагон на влакчето му. Приличаше на изстребител, само че крилата бяха насочени напред, а не назад. Той бе прикрепил седлото от люлеещото се конче по средата му с болтове. От едната страна имаше лост. Нямаше мотор. Той каза, че е плъзгач. Поиска да отидем и да го пуснем надолу по Кариган Хил, който бе най-стръмният наклон в Грант Парк в окръг Колумбия — по средата има циментова пътечка за престарели хора. Това, каза Боби, ще бъде неговата писта.

— Боби — казах аз, — ти си сложил крилата на това творение обратно.

— Не — каза той. — Точно такива трябва да бъдат. Видях нещо подобно в един материал за ястреби в списанието „Диво Царство“. Те се спускат надолу към жертвата си и тогава обръщат крилата си в противоположна посока. Разбираш ли, че те имат двойни стави, разбираш ли? По-добре се изкачи по този път.

— Защо тогава военновъздушните сили не ги правят с такава форма? — попитах аз в блажено неведение, че и американските и руските военновъздушни сили имат на чертожните си маси планове за такива изстребители с крилата напред.

Боби просто вдигна рамене. Не знаеше и не искаше да знае.

Отидохме до Кариган Хил и той се изкачи върху седлото на люлеещото се конче и се вкопчи в лоста.

— Силно ме бутни. — Очите му грееха с тази луда светлина, която познавах толкова добре, за бога, очите му, излъчваха такава светлина дори когато той бе още в люлката. Но кълна се пред Бога, че никога не бих го бутнал толкова силно надолу по циментовата пътека, ако знаех, че това нещо фактически ще проработи.

Но аз не знаех и го бутнах колкото сила имах. Той се спусна надолу със свободен ход, като се клатеше върху седлото като каубой, който се връща в града от дълъг поход по непознати земи, за да изпие няколко студени бири. Една стара дама трябваше да отскочи от пътя му и той за малко да блъсне някакъв дядка, подпрял се върху бастуна си.

По средата на пътя надолу той дръпна ръчката и аз само наблюдавах с широко отворени очи, очарован, изпълнен със страх и удивление, как неговият паянтов шперплатов самолет се отделя от вагончето на детското му влакче. Първоначално той се понесе няколко сантиметра над него и за секунда сякаш щеше отново да кацне върху него. След това последва силен порив на вятъра и самолетът на Боби се понесе така, сякаш някой го теглеше с невидим кабел. Вагончето от влакчето изскочи от циментовата пътека и се спря в някакви храсти. Изведнъж Боби се озова на три метра височина, след това на шест, след това на петнадесет. Той се плъзгаше над Грант Парк по рязко възходяща линия нагоре, като надаваше бодри викове.

Продължих да тичам след него, крещях му да слиза, като ме преследваха видения как той ще се сгромоляса от това глупаво седло на люлеещото се конче или ще се блъсне в някое дърво или в някоя от многобройните статуи в парка. Просто не можех да си представя погребението на брат ми, казвам ви, че имах чувството, че присъствам на него.

— БОБИ — крещях аз. — СЛИЗАЙ ДОЛУ!

— ЕХЕЕЕЕЕЕ! — ми отвърна Боби, гласът му едва се чуваше, но и така се долавяше екстаза в него. Изненадани играчи на шах, хвърлячи на фризби, читатели, любовници и любители на джогинга спираха, където се намираха, за да го наблюдават.

— БОБИ, ТОВА ШИБАНО НЕЩО НЯМА ПРЕДПАЗЕН КОЛАН! — крещях аз. Беше първия път, когато бях използвал тази дума, така че ясно го помня.

— Щеееееее бъъъъъдаааа нарееееееед — крещеше той колкото сила има, но с ужас осъзнах, че едва го чувам. Затичах се надолу по Кариган Хил, като пищях по целия път. Изобщо не мога да си спомня какво съм викал, но на следващия ден можех да комуникирам с останалите единствено чрез шепот. Спомням си как преминах покрай един младеж в костюм с жилетка, който стоеше до статуята на Елиънър Рузвелт в подножието на хълма. Той ме изгледа и ми каза дружелюбно:

— Знаеш ли какво ще ти кажа, приятел. Страхотен кеф е.

Спомням си как тази странна безформена сянка се плъзгаше през зелената настилка на парка, издигаше се и се спускаше, преминаваше над скамейки, кошчета за боклук и над втречените в него лица.



Спомням си как го преследвах. Представях си как лицето на майка ми се сбръчква и как тя започва да плаче, когато ѝ казвам, че самолетът на Боби, който противно на всякакви закони на физиката лети, се обърна след един внезапен порив на вятъра и Боби завърши кратката си, но блестяща кариера, размазан по цялата улица.

Като съдя по начина, по който се развиха нещата впоследствие, си мисля, че така щеше да бъде по-добре за всички, но за съжаление събитията следваха друг ход.

Вместо това, Боби се спусна към Кариган Хил, като се държеше безгрижно за опашката на собствения си самолет, за да не падне от проклетото нещо и го насочи надолу към малкото езерце в центъра на Грант Парк. Той се плъзна на метър и половина над езерото, след това на метър и след това маратонките му пореха повърхността на водата като водни ски и изпращаха назад двойни бели вълни и подплашиха самодоволните и преяли патки пред себе си, които се разбягваха встрани, възмутени от внезапното нашествие, като през цялото време той се смееше от все сърце. Той се спусна от другата страна, точно между две пейки, които отсякоха крилата на самолета му. Той изхвърча от седлото, тупна на глава и започна да реве. Такъв бе животът с Боби.

Не всичко бе така зрелищно, всъщност не мисля, че нещо бе въобще зрелищно... поне до появата на Успокоителя. Но ви разказах историята, тъй като мисля, че поне този път изключението най-добре илюстрира нормата: животът с Боби бе едно непрекъснато объркване и дезориентиране. На деветгодишна възраст той посещаваше курсове по квантова физика и алгебра за напреднали в Джорджтаунския университет. След това си спомням деня, в който бе заглушил всяко радио и телевизор на нашата улица и съседните четири блока със собствения си глас, бе намерил стар портативен телевизор в килера и го превърна в радиопредавател с широк обхват. Един стар черно-бял Zenit, четири метра високочувствителен кабел и една закачалка, закрепена за върха на покрива на къщата и хайде! В продължение на около два часа четири блока в Джорджтаун можеха да приемат само Широкообхватния предавател на Боби (ШПБ)... т.е. на брат ми, който четеше някои от разказите ми, разказваше кретенски шеги и обясняваше, че високото съдържание на сяра в печения боб е

причината, поради която нашият татко пърди толкова често в църквата в неделя сутрин.

— Но той пуска повечето от тях доста тихо, — каза Боби на публиката си от приблизително три хиляди слушатели — или понякога задържа истинските залпове, докато настъпи време за химните.

Баща ми, който не бе особено щастлив от всичко това, трябваше да плати седемдесет и пет долара глоба на федералната комисия по комуникациите и да ги приспадне от издръжката на Боби за следващата година.

Животът с Боби... слушайте, аз плача. Чудя се дали това е искрено чувство, или е поради всичко, което се случи? Мисля, че първото — Бог знае колко много го обичах, но мисля, че ще бъде по-добре, ако се опитам да ускоря хода на повествованието си.

Боби завърши гимназия, от съвсем практични съображения, на десетгодишна възраст, но той никога не получи степен бакалавър на изкуствата или науките, да не говорим за по-високи научни степени. Причината бе големият мощен компас в главата му, който се въртеше наляво-надясно и търсеше истинския север, за да го посочи.

Премина през период, когато бе обсебен от физиката и през кратък период, когато лудо си падаше по химията... но в края на краищата Боби бе прекалено нетърпелив с математиката, за да може някоя от тези области на познанието да го задържи. Можеше да го направи, но в крайна сметка цялата така наречена чиста наука — го отегчаваше.

Когато стана на петнадесет години, го обсеби археологията — той кръстосваше подножието на Белите планини около лятната ни къща в Норт Конуей, като възстановяваше историята на индианците, които са живели там от върхове на стрели, кремък, даже от остатъците от въглените от отдавна загаснали огънове в мезолитните пещери в района на централен Ню Хемпшър.

Но това също премина и той започна да изучава и история и антропология. Когато стана на шестнадесет години мама и татко неохотно дадоха съгласието си, когато Боби ги помоли за разрешение да се присъедини към група антрополози от Ню Ингленд в експедиция в Южна Америка.

Върна се пет месеца по-късно с първия си истински загар в живота, бе също така с два сантиметра по-висок, със седем килограма по-лек и много по-мълчалив. Въпреки това бе запазил предишната си бодрост, но момчешката му напористост, понякога толкова заразителна, понякога досадна, но винаги характерна за него, бе изчезнала. Той бе пораснал. И тогава за първи път си спомних, че той говореше за новините... искам да кажа, колко лоши са те. Годината бе 2003, когато една отцепила се от ООП група, наречена Синове на Джихад (име, което винаги странно ми напомняше на група за обслужване на католическата общност някъде в Западна Пенсилвания) постави струйната бомба в Лондон, с което замърси шестдесет процента от него и направи останалата част крайно нездравословна за хората, които някога са възнамерявали да имат деца (или да надживеят петдесетгодишна възраст, между впрочем). Годината, когато ние се опитахме да направим блокада на Филипините, след като администрацията на Седеньо прие „малка група“ съветници от червен Китай (около петнадесет хиляди, според шпионските ни спътници) и се оттеглихме, когато стана ясно, че: **а)** китайците не се шегуват, че ще изстрелят ракетите си и **б)** че американският народ съвсем не изгаря от желание да извърши масово самоубийство заради Филипинските острови. Това бе годината, когато някаква група обезумели кучи синове — мисля, че бяха албанци, се опитаха да разпръснат от въздуха вируса на СПИН над Берлин. Този род неща депресираха всички, но особено силно депресираха Боби.

— Защо хората са толкова пошли? — попита ме той един ден. Бяхме в лятната вила в Ню Хампшир, бе краят на август и повечето от нещата ни бяха вече събрани в кашони и куфари. Вилата изглеждаше тъжна и изоставена, както обикновено преди всеки да поеме по своя път. За мен това означаваше завръщане в Ню Йорк, а за Боби означаваше Уоко, Тексас — представяте ли си?... Той бе прекарал лятото в четене на трудове по социология и геология — как ви харесва като коктейл? — и каза, че иска да направи няколко експеримента там.

Каза го небрежно, сякаш между другото, но забелязах, че майка ми го изглежда с оня странен замислен изпитателен поглед, с който го наблюдаваше през последните две седмици. Нито татко, нито аз подозирахме нещо, но мисля, че мама знаеше, че иглата на компаса на

Боби най-накрая е спряла своите колебания и е посочила в една-единствена посока.

— Защо са толкова пошли? — попитах аз на свой ред. — Трябва ли да ти отговоря?

— Някой трябва да ми отговори — каза той. — И то доста скоро, като гледам как се развиват нещата.

— Те се развиват по начина, по който винаги са се развивали — казах аз — и мисля, че това става, тъй като хората са създадени такива — пошли и долни. Ако трябва да обвиняваш някого, обвини Бога.

— Това са глупости. Изобщо не ти вярвам. Дори тази тъпотия с двойния X-хромозом се оказа пълна глупост в края на краищата. Само не ми излизай с номера като икономическа принуда, конфликт между имащи и нямащи, тъй като това също не може да обясни нищо.

— Първородният грях — казах аз. — Той работи за мен — това е добра идея и ти можеш да се облегнеш на нея.

— Добре — каза Боби — може би е първородният грях. Но какъв е инструментът, бате? Задавал ли си си някога този въпрос?

— Инструментът ли? Какъв инструмент? Не разбирам какво искаш да кажеш?

— Мисля, че е водата — каза Боби замислено.

— Какво каза?

— Водата. Нещо във водата.

Той ме погледна.

— Или пък нещо, което го няма в нея.

На следващия ден Боби замина за Уоко. Не го видях, докато един ден той не се появи в моя апартамент с една обърната наопаки фланелка с надпис „Мъмфорд“ на нея и с две стъклени кутии в ръка. Това бе три години по-късно.

— Здравсти, Хауи — каза той, като влезе и ме потупа безгрижно по рамото, сякаш бяха минали само три дни.

— Боби! — изкрещях и разперих ръце, за да го прегърна в мечешките си обятия. Почувствах как в гърдите ми се забиха остри ръбове и чух сърдито жужене.

— И аз се радвам да те видя — каза Боби, — но по-спокойно. Плашиш туземците.

Бързо се дръпнах назад. Боби остави голямата кафява книжна торба, която носеше и свали от рамо пътната си чанта. След това внимателно извади стъклените кутии от чантата. В едната имаше гнездо от пчели, в другата гнездо от оси. Пчелите вече се успокояваха и се завръщаха към някакво свое предишно занимание, но осите очевидно бяха нещастни от цялата тази работа.

— Добре, Боби — казах аз. Погледнах го и се усмихнах. Не можах да се спра. — Какво смяташ да постигнеш този път?

Той разтвори чантата и извади буркан от майонеза, наполовина пълен с прозрачна течност.

— Виждаш ли това? — попита той.

— Да. Прилича или на вода или на бяла светкавица.

— Всъщност е и двете, ако можеш да го повярваш. Извират от един артезиански кладенец, край малък град на шестдесет километра източно от Уоко и преди да го дестилирам в този концентрат, беше двадесет литра течност. Имам един малък дестилационен апарат, който работи там, Хауи, но не мисля, че правителството ще ме преследва някога за това. — Той се усмихваше и сега усмивката му стана още по-широко. — Въпреки че това е само вода, това е най-голямата бомба, която човешката раса някога е виждала.

— Изобщо нямам представа за какво говориш.

— Зная, че нямаш. Но ще разбереш скоро за какво става дума. Знаеш ли какво, Хауи?

— Какво?

— Ако идиотският човешки род успее някак да издържи още половин година, аз съм готов да се обзаложа, че ще успее да се съхрани завинаги.

Той вдигна буркана от майонеза и видях увеличеното му като от лупа око да ме гледа тържествено и сериозно.

— Това е големият удар — каза той. — Лечението на най-лошата болест, от която страда Хомо сапиенс.

— Рака?

— Не — каза Боби. — Войната. Свиванията в бара. Улични престрелки. Цялата бъркотия. Къде е тоалетната? Едва се сдържам да не се напишкам.

Когато излезе, не само че бе преоблякъл фланелката си, но бе причесал косата си — между впрочем и методът му да прави това не се

бе променил, доколкото видях. Боби държеше главата си известно време под крана и след това разресваше всичко назад с пръстите си.

Той погледа двете стъклени кутии и обяви, че пчелите и осите са се върнали към нормално състояние.

— Не че гнездо на оси може да заприлича на нещо, което макар и малко да напомня на „нормално“, Хауи. Осите са социални насекоми, като пчелите и мравките, но за разлика от пчелите, които почти винаги се държат благоразумно и мравките, които преминават през случайни шизоидни периоди, осите са пълни безумци. — Той се усмихна. — Точно като нас, добрия стар Хомо сапиенс.

Той свали капака на стъклената кутия, в която бяха пчелите.

— Знаеш ли какво ще ти кажа, Боби — казах аз. Усмихвах се, но чувствах, че усмивката ми е неестествено широка. — Затвори кутията и просто ми разкажи за цялата тази работа, какво ще кажеш? Да оставим демонстрацията за по-късно. Искам да кажа, че хазяинът ми е сладур, но хазяйката е ей такава кобила, която пуши пури Оди Пероуд и е с петнадесет килограма по-тежка от мен. Тя...

— Това ще ти хареса — каза Боби, сякаш изобщо не бях се обаждал — навик, който познавах не по-слабо от Метода за Сресване на Коса с Десет Пръста. Не че не бе вежлив, по-скоро често бе изцяло погълнат от мислите си. Искам да кажа, още тогава разбрах, че има нещо изцяло погрешно в цялата тази работа, но когато оставах с Боби за повече от пет минути, той просто ме хипнотизираше. Той бе Люси, който държеше топката и ми обещаваше, че този път няма да пропусна, а аз бях Чарли Браун, който бягаше по терена, за да я ритне. — Всъщност, ти сигурно си виждал това и преди — показват фотографии по списанията от време на време или на телевизионни документални филми. Не е нещо особено, но изглежда като нещо голямо, поради това, че хората имат такива изцяло ирационални предразсъдъци относно пчелите.

И странното бе, че той бе прав — бях го виждал и преди.

Той пъкна ръката си в кутията между гнездото и стъклото. За по-малко от петнадесет секунди ръката му бе получила жива черно-жълта ръкавица. Той ме върна назад във времето: как седя пред телевизора и облечен в бебешка пижама и стиснал плюшено мече в ръка, може би половин час преди да си легна (и със сигурност години преди Боби да се роди), наблюдавах със смес от ужас, отвращение и възхищение как

някакъв пчелар позволи на пчелите да покрият цялото му лице. Първоначално те приличаха на маска на палач и след това той ги свали надолу в гротескна жива брада.

Боби премигна рязко и внезапно, след това се усмихна.

— Една от тях ме ужили — каза той. — Те са малко развълнувани от пътуването. Пътувах с колата на местната застрахователна агентка от Ла Плата до Уоко — тя има стара Пайпър Къб — а оттам до Ню Орлеанс пътувах с някаква малка авиокомпания — Гъз Еър или нещо подобно. Направих около четиридесет прехвърляния, но кълна се пред Бога, пътуването с такси от Ла Гадория ги подлуди. Второ Авеню има повече дупки, отколкото Бергенщрасе, след като германците се предадоха.

— Знаеш ли, мисля че наистина трябва да извадиш ръката си оттам, Боб — казах аз. Страхувах се някои от тях да не излетят навън — можех да си ги представя как ги преследвам с часове една след друга, сякаш са бегълци в някакъв стар затворнически филм. Но поне до този момент, нито една от тях не бе избягала... поне засега.

— Отпусни се, Хауи. Виждал ли си някога пчела да жили цвете? Или пък да си чувал за нещо подобно?

— Не ми приличаш много на цвете.

Той се засмя.

— По дяволите, да не би да мислиш, че пчелите знаят как изглежда едно цвете? Аха! Никакъв шанс, човече. Те не знаят как изглежда едно цвете, така както ти и аз не знаем какви звуци издава един облак. Те знаят, че съм сладък, тъй като отделям захарен диоксин в потта си... заедно с тридесет и седем други диоксини и това са тези, които ние познаваме.

За миг той остана замислен.

— Въпреки, че трябва да си призная, че снощи се погрижих малко да се подсладя. Изядох кутия пияни вишни в самолета.

— За бога, Боби!

— ... И изядох две кутии лакта в таксито по пътя насам.

Той вкара и другата си ръка и внимателно започна да разчиства пчелите. Видях го как премигна още веднъж, преди да махне и последната и след това ми олекна, когато го видях да затваря подвижния капак на стъклената кутия.

Видях и на двете му ръце по една червена подутина: едната на извивката на лявата длан, другата високо върху дясната, близо до това, което гледачките на ръка наричат Гривните на щастието. Бяха го ужилили, но достатъчно добре видях, това, което той искаше да ми покаже: стори ми се, че поне четиристотин пчели го бяха изучавали. Само две от тях го ужилиха.

Той извади пинцети от джобчето на джинсите си и отиде до бюрото ми. Вдигна купчината листи до компютъра ми Уонг Майкро, какъвто използвах тогава и насочи настолната лампа към мястото, където бяха страниците — като дълго си игра с нея, така, че най-накрая да хвърля сноп силна светлина върху плота от черешово дърво.

— Какво пишеш сега, Бау Уау? — ме попита той небрежно и почувствах как косата ми настръхва. Кога бе последният път, когато той ме нарече Бау-Уау? Когато бе на четири години? На шест? За бога, човече, не зная. Много внимателно той се зае с лявата си ръка, като използваше умело пинцетите. Видях го как изтръгна нещо мъничко, което приличаше на косъм от ноздри и го остави в пепелника ми.

— Нещо за фалшификациите на произведенията на изкуството за „Ванити Феър“ — казах аз. — Боби, какво по дяволите смяташ да правиш сега?

— Ще извадиш ли другото жилище? — попита той и ми подаде пинцетите и дясната си ръка, като се усмихна извинително. — Продължавам да си въобразявам, че щом съм такъв гений, трябва да бъда еднакво сръчен и с двете си ръце, но лявата ми ръка все още има минимален коефициент за интелигентност.

Боби си беше все същият.

Седнах до него, взех пинцетите и извадих жилото на пчелата от червената подутина до мястото, което в неговия случай трябваше да се нарече Гривните на проклятието и докато се занимавах с това, той ми разказа за различията между пчелите и осите, за разликата между водата в Ла Плата и водата в Ню Йорк и как всичко ще бъде наред благодарение на неговата вода и с малко помощ от моя страна.

И по дяволите, всичко завърши с това, че аз отново тичах след футболната топка, която смеещият се, до лудост интелигентен брат държеше, за последен път.

— Пчелите жият само при крайна необходимост, защото това ги убива — каза небрежно Боби. — Помниш ли оня път в Норт Конуей,



когато стигнахме до извода, че хората се избиват един друг поради първородния грях?

— Да. Подръж така.

— Да, ако има такова нещо, ако има Бог, който би могъл да ни обича толкова, че да ни сервира своя собствен Син на Кръста и едновременно с това да ни изпрати всичките с ракетна шейна до ада, просто защото една глупава кучка е отхапала от ябълката на греха, тогава проклятието му е било следното: Той ни е направил като оси, а не като пчели. По дяволите, Хауи, какво правиш?

— Стой така, — казах аз — и ще го извадя. Ако продължиш да махаш с ръце, докато обясняваш, съм готов да почакам.

— Добре — каза той и задържа ръката си относително неподвижна, докато извадя жилото. — Пчелите са пилотите-камикадзе на природата, Бау-Уау. Погледни в тази стъклена кутия, ще видиш, че пчелите, които ме ужилиха, лежат мъртви на дъното. Жилата им са захванати като мустачета, като кукички за риби. Леко се плъзгат. Когато ги изваждат, те самите се изкормват.

— Страхотно — казах аз, като пуснах и второто жило в пепелника. Не можех да видя мустачетата, нямах микроскоп.

— Това ги прави по-особени — каза той.

— Сигурен съм, че е така.

— Осите, от своя страна, имат гладки жила. Могат да те ухапят толкова пъти, колкото си поискат. Изразходват отровата до третия или четвъртия път, но могат да продължат да пробиват дупки, ако поискат и обикновено го правят. Особено стенните оси. Като тези, които съм донесъл тук. Трябваше да ги упоя с някакъв препарат, наречен Ноксон. Сигурно им причинява страхотен махмурлук, защото се събуждат поразлютени от всякога.

Той ме погледна мрачно и за първи път видях тъмните кръгове на умора под очите му и осъзнах, че никога не бях виждал по-малкия си брат толкова уморен.

— Затова хората продължават да се унищожават, Бау-Уау. Изобщо не прекратяват борбата. Защото имаме гладки жила. Сега виж какво ще направя.

Той се изправи, отиде до пътната си чанта, претършува я и дойде с капкомер. Отвори буркана от майонеза, пусна капкомера вътре и извади няколко капки от своята дестилирана тексаска вода.

След това отиде до стъклената кутия с гнездото на оси. Видях, че горната ѝ част е различна — имаше малък пластмасов плъзгащ се капак. Нямахше нужда да го питам, за да си изясня нещата: с пчелите, той бе напълно готов да свали целия капак, с осите, просто не искаше да рискува.

Той натисна помпичката на капкомера. Две капки вода паднаха в гнездото и направиха малко тъмно петно, което изчезна почти веднага.

— Почакай около три минути.

— Какво...

— Никакви въпроси — каза той. — Ще видиш. Само почакай три минути.

В това време той прочете написаното върху фалшификациите на произведенията на изкуството... въпреки, че бе вече набъбнало до двадесет страници.

— Добре — каза той и остави листите. — Това е много добре, човече. Трябва да прочетеш малко за това, как Джей Гулд е окачил по стените на луксозния салон-вагон на частния си влак фалшификати на картини на Мане, въпреки че това е смехотворна история. — Той свалеше капака на стъклената кутия, в която беше гнездото на осите, докато говореше.

— За Бога, Боби, прекрати комедията — извиках аз.

— Същият стар мъряч — засмя се Боби и извади гнездото оси, тъмносиво на цвят и голямо колкото топка за боулинг от кутията. Държеше го в ръцете си. Осите се разлетяха и кацнаха по ръцете, бузите, челото му. Една прелетя до мен и кацна на лакътя ми. Плеснах я и тя падна мъртва на килима. Бях изплашен — наистина изплашен. В тялото ми пулсираше адреналинът и чувствах как очите ми за малко да изхвърчат от орбитите си.

— Не ги убивай — каза Боби. — Със същия успех можеш да убиваш бебета, сега те не могат да ти причинят никакво зло. Там е цялата работа. — Той подхвърляше гнездото от една ръка в друга, сякаш бе някаква огромна топка за тенис. Той я размаха във въздуха. Ужасен, наблюдавах всичко това, докато осите кръжаха из дневната на моя апартамент като бойни изстребители.

Боби наклони внимателно гнездото и го вкара обратно в кутията и седна на дивана. Той ми посочи мястото до себе си и аз се

приближих, почти хипнотизиран. Те бяха навсякъде: по килима, по тавана, по завесите. Няколко пълзяха по огромния екран на телевизора.

Преди да седна, той изпъди с ръка няколко оси, които бяха кацнали върху възглавницата на дивана, където бях насочил задника си. Те бързо отлетяха. Всичките оси летяха леко, пълзяха с лекота, бързо се придвижваха. Нямаше никакви симптоми на упойка или дрогиране в поведението. Докато Боби говореше, те постепенно намериха обратно пътя си до торбата, където бе тяхната къща, допълзяха над нея и постепенно изчезнаха в нея през дупката отгоре.

— Не бях първият, който прояви интерес към Уоко — каза той. — По една случайност това е най-големият град в този забавен мъничък район в щата, където се извършва най-много насилие на главата от населението. Тексасците обичат да се стрелят, Хауи, това е хобито на щата. Половината от мъжкото население кръстосва наоколо въоръжено. Събота вечер в баровете на Форт Уърт е като в стрелбище, където можеш да стреляш по разни пияни типове, вместо по глинени патици. В този щат има повече членове на Националната Асоциация на стрелците, отколкото методисти. Не че Тексас е единственото място, където хората се стрелят един друг или се наръгват с бръснари или пъхат децата си във фурната, ако плачат прекалено дълго, разбираш ме, но те със сигурност обичат огнестрелните си оръжия.

— С изключение на Уоко — казах аз.

— О, и там ги обичат — каза той. — Просто там ги използват един срещу друг много, много по-рядко.

Господи. Сега погледнах часовника и видях колко е часът. Имах чувството, че съм писал петнадесетина минути, но фактически съм писал повече от час. Това ми се случва понякога, когато пиша с умопомрачителна скорост, но не мога да си позволя да се впускам в такива подробности. Чувствам се добре — няма забележимо пресъхване на мембраните на гърлото, не ми се налага да търся и като хвърлих поглед на това, което съм написал виждам само нормалните печатни грешки и зачуквания на букви. Но не мога да се самозаблуждавам. Трябва да бързам. „Тинтири-минтири“ — каза Скарлет и тъй нататък.

Атмосферата на ненасилие в района на Уоко бе забелязана и изследвана преди, най-вече от социолози. Боби каза, че когато вкараш достатъчно статистически данни за Уоко и подобни райони в

компютър — гъстота на населението, средна възраст, средно икономическо равнище, средно равнище на образование и още десетина други фактори — това, което получаваш е една дяволска аномалия. Изследванията на учените рядко съдържат шегги, но дори и така да е, някои от повечето от петдесет, които Боби бе изчел, предполагаха иронично, че може би е от „нещо във водата“.

— Реших, че е време шегата да се възприеме сериозно — каза Боби. В края на краищата, има нещо във водата на много места, което предпазва зъбите от разваляне. Нарича се флуорид.

Той заминал за Уоко, придружен от трима асистенти — двама семестриално завършили социолози и професор по геология, който карал седмата си година без лекции и готов за приключения. В течение на шест месеца, Боби и социолозите разработили компютърна програма, която илюстрирала това, което брат ми нарече единственото в света Пришествие на пълния покой. Той носеше в сака си леко смачкана компютърна разпечатка. Извади я и ми я подаде. Видях серия от четиридесет концентрични кръга. Уоко бе в осмия, деветия и десетия в посока към центъра.

— Сега погледни това — каза той и сложи върху компютърната графика схема на прозрачна оризова хартия. Още окръжности, но във всеки кръг имаше число. Четиридесетият пръстен — 471. Тридесет и деветият — 420. Тридесет и осмият — 418. И така нататък. На няколко места, цифрите нарастваха, вместо да намаляват, но само на няколко (съвсем с малко).

— Какво означава това?

— Всяко число обозначава наличието на криминална престъпност в този кръг — каза Боби. — Убийство, изнасилване, нападение и побой, даже хулигански прояви. Компютърът обозначава число по формула, която отчита и гъстотата на населението. Той почука двадесет и седмия кръг, в който бе записана цифрата 204 с пръст. — В този район има по-малко от деветстотин души, например. Числото представлява три или четири случая на семейни свати, няколко сбивания в бар, жестоко отношение спрямо животно — някой изкуфял фермер се е впрегнал от някое прасе и е изстрелял заряд морска сол в него, доколкото си спомням, и едно непредумишлено убийство. Видях, че числата в централните кръгове рязко спадаха: 85, 81, 70, 63, 40, 21, 5. В епицентъра на Пришествието на пълния покой

на Боби бе градът Ла Плата. Напълно справедливо бе да го наречеш заспал малък град. Цифровото изражение на престъпността в град Ла Плата бе нула.

— Ето къде е, Бау-Уау — каза Боби и като потриваше дългите си ръце, продължи — моята номинация за Райската градина. Тук живее общност от петнадесет хиляди души, двадесет и четири процента от които са хора със смесена кръв, общо наричани индиоси. Има фабрика за мокасина, няколко малки автосалона, няколко незначителни ферми. Това е препитанието им. За удоволствие има четири бара, два танцови салона, където можеш да чуеш всяка музика, която си поискаш, стига да звучи като Джордж Джоунс, две автокина и игрище за боулинг. — Той спря и продължи. — Има и дестиларна. Не зная някой да прави по-добро уиски от това, извън Тенеси.

Накратко (и сега е прекалено късно да бъде нещо друго), Ла Плата щеше да бъде плодотворно място, подхранващо този род случаи на криминално насилие, за които всеки ден можеш да прочетеш в полицейската хроника на местния вестник. Би трябвало, но не бе така. Имаше само едно убийство в Ла Плата в петте години, предшествващи идването на брат ми, два случая на физическо насилие, никакви насиллия, никакви инциденти на насилие върху малолетни. Имаше четири въоръжени грабежа, но и четирите се оказаха дело на външни лица... както и убийствата и едното от нападенията. Местният Шериф, бе тлъст стар републиканец, който бе много добър в имитациите на Родни Дейнджърфийлд. Той бе известен с това, че прекарваше цели дни в местното кафене, оправяше възела на връзката си и умоляваше хората да вземат жена му. Брат ми каза, че това бе нещо повече от плосък хумор, той бе уверен, че нещастникът страда от първия стадий на Болестта на Алцхаймер. Неговият единствен подчинен бе племенникът му. Боби каза, че племенникът доста приличал на Джуниор Сампълс от старото Хий-Хоу шоу.

— Остави тези двамата в някой град на Пенсилвания, приличащ по всичко на Ла Плата, с изключение на географското положение и тези двамата щяха да бъдат изритани още преди петнадесет години. Но в Ла Плата те ще останат на поста си докато умрат... най-вероятно в съня си в собствените си постели.

— Ти какво направи? — попитах аз. — Как постъпи?

— Е, седмица след като обобщихме статистическите ни боклуци, ние просто седнахме и се спогледахме — каза Боби. — Искам да кажа, че бяхме подготвени за нещо, но не за такова нещо. Дори и Уоко не е в състояние да те подготви за Ла Плата. — Боби се въртеше неспокойно на мястото си и изщрака с кокалчетата на пръстите си.

— За Бога, престани да правиш така — казах аз.

Той се усмихна:

— Извинявай, Бау-Уау. Така или иначе, започнахме геоложки проби, след това направихме анализ с микроскоп на водата. Не очаквах нещо умопобъркващо: всички в района имаха кладенци и редовно проверяваха водата им, за да са сигурни, че не пият боракс или нещо подобно. Ако бе нещо очевидно, отдавна щяха да го открият. Така че продължихме с ултрамощни микроскопи и тогава, започнахме да откриваме нещо доста странно.

— Какво имаш предвид?

— Разкъсване във веригите на атомите, субдинамични електрически колебания и някакъв вид неидентифициран белтък. Водата не е само  $H_2O$ , разбираш ли, в нея има различно количество сулфиди, желязо и дявол знае какво още има във водоизточника на даден регион. И водата в Ла Плата — ти трябва да добавиш след нея верига от думи, както след името на почетен професор. — Очите му блестяха. — Но белтъкът бе най-интересното нещо, Бау-Уау. Доколкото знаем, той може да бъде открит само на още едно място: човешкия мозък.

Ох, ох.

Ето че и това настъпи между две преглъщания: сухотата в гърлото. Не е много силна, но достатъчно, за да стана и да взема чаша леденостудена вода. Може би ми остават само четиридесет минути. А, за Бога, има още толкова неща, които искам да ви разкажа. За гнездото оси, което открили — оси, които не хапели, за сблъскването на две коли, което Боби и един от неговите асистенти са наблюдавали, когато двамата шофьори — и двамата мъже, и двамата пияни, и двамата около двадесет четири годишни (от социологическа гледна точка — готови за бой бикове), слезли от колите, стиснали си ръцете и разменили

дружелюбно информация за застрахователните си компании, преди да отидат в най-близкия бар да пийнат още по едно.

Боби продължи да говори с часове — много повече часове, отколкото аз имам сега. Но големият удар бе прост: веществото в Ла Плата.

— Ние имаме наша дестиларна в Ла Плата сега — каза той. — Това е веществото, което дестилираме, Хауи, пацифистка бяла мълния. Водоизточниците под тази част на Тексас са на голяма дълбочина, но са учудващо големи: представи си езерото Виктория, вкарано в порестия утаечен слой, който покрива Мохо. Водата е силна, но ние успяхме да направим веществото, с което напръсках осите, още по-могъщо. Досега сме подготвили двадесет и четири литра вода, в големи стоманени цистерни. До края на годината, ще имаме петдесет хиляди литра. До юни догодина ще имаме сто и двадесет хиляди. Но това не е достатъчно. Трябва ни повече, по-бързо и освен това се нуждаем от транспорт.

— Къде смятате да го транспортирате? — попитах го аз.

— Ще започнем с Борнео.

Помислих, че съм полудял или че не съм го чул. Наистина така помислих.

— Слушай, Бау-Уау... извинявай, Хауи. — Той отново започна да тършува в сака си. Извади няколко снимки от въздуха и ми ги подаде. — Виждаш ли? — попита той, след като ги разгледах. — Виждаш ли, по дяволите, колко е съвършено всичко? Сякаш Самият Бог внезапно прекъсва обичайните делнични предавания с нещо като „А сега ще ви запознаем със специалния ни бюлетин! Това е последният ви шанс, гъзове!“ А сега ви връщаме към „Дни от нашия живот“.

— Не мога да разбера — казах аз. — Освен това, нямам представа какво ми показваш. — Разбира се, че знаех, не самия Борнео, а остров на запад от Борнео — идентифициран като Гуландио — с планина в средата и много кални малки селца, разхвърляни по склоновете ѝ. Невъзможно бе да се види планината, поради облачната покривка. Това, което исках да кажа, че не зная какво търся.

— Планината има същото име, каквото има и островът — каза той. — Гуландио. По местния жаргон означава Милост или Съдба или Предначертание или нещо подобно. Но Дюк Роджърс казва, че това е

наистина най-голямата бомба с часовников механизъм в света... и тя е поставена така, че да експлодира догодина през октомври. Може би по-рано.

Лудостта на цялата история е в това: историята е разумна, само ако се опиташ да я разкажеш в стил рап, това, което се мъча да направя сега. Боби искаше да му помогна да получи някъде между шестстотин хиляди и милион и половина долара със следната цел: първо, да синтезира от двеста до триста хиляди литра от това, което ой наричаше Висшия тест, второ, да транспортираме цялата тази вода в Борнео, където имаше възможност за приземяване (можеш да приземиш делтаплан в Гуландио и това бе всичко); трето, да го транспортираме до този остров, наречен Съдба или Предначертание или Милост; четвърто, да го изкачим до върха на вулкана, който (с изключение на няколко пускания на дим в 1938 година) е спящ от 1804 година и след това да го пуснем в калното отворстие на кратера на вулкана. Дюк Роджърс бе в действителност Джон Пол Роджърс, професор по геология. Той твърдеше, че Гуландио щял да направи нещо повече от обичайно изригване, той твърдеше, че просто щял да експлодира, така както Кракатау бе направил в деветнадесети век, взрив, при който избухването на Разпръскващата бомба, която отрови Лондон, щеше да прилича на детска увеселителна бомбичка.

Отломките от изригването на Кракатау, каза ми Боби, бяха буквално обгърнали земното кълбо, наблюдаваните резултати са образували важна част от теорията за ядрената зима на групата на Сейгън. Три месеца след изригването залезите и изгревите на разстояние половин обиколка на земното кълбо са били гротескно оцветени в резултат от пепелта, която се носела по целия свят както по реактивния поток, така и по теченията Ван Ален, които са на шестдесет километра под Пояса Ван Ален. Имало глобални промени в климата, които продължили пет години и палмите, които преди растели само в Източна Африка и Микронезия, изведнъж се появили и в двете Америки.

— Северноамериканските палми всички загинали преди 1900 година — каза Боби — но този род палми продължават да виреят и под екватора. Кракатау хвърли семената си там, Хауи... по този начин, по



който аз искам да посея водата от Ла Плата по цялата земя. Искам хората да излязат навън под пръските на водата от Ла Плата, когато ще вали — а след изригването на Гуландио ще вали дълго. Искам да пият водата от Ла Плата, която ще се стича в техните резервоари. Искам да мият косата си в нея, да се къпят в нея, да потапят контактните си лещи в нея, искам курвите да вземат душеве в нея.

— Боби — казах аз, въпреки че знаех, че той е наред — ти си луд.

Той ми хвърли крива, уморена усмивка.

— Не аз съм лудият — каза той. — Искаш ли да видиш истинско безумие... Включи CNN, Бау... Хауи. Ще видиш лудостта цветно и на живо.

Нямаше нужда да включвам кабелните новини (които един приятел наричаше Кречеталото на Съдбата), за да разбере за какво говори Боби. Индийците и пакистанците бяха на ръба на войната. Китайците и афганците, също. Половината Африка гладуваше, другата половина бе подпалена от СПИН.

През последните пет години, откакто Мексико стана комунистическа държава, имаше непрекъснати стълкновения по цялата тексаско-мексиканска граница и хората започнаха да наричат контролно-пропускателния пункт Тихуана в Калифорния Малкия Берлин поради стената. Дрънченето на оръжие бе непрестанно. В последния ден на старата година учените за Ядрена отговорност поставиха черния си часовник на петнадесет секунди преди полунощ.

— Боби, нека предположим, че може да бъде направено и всичко протече съгласно плана — казах аз. — Вероятно не би могло и няма да стане, но нека предположим. Ти изобщо не знаеш какви ще бъдат дългосрочните последици от всичко това.

Той започна да ми разправя нещо и аз го прекъснах със знак с ръка.

— Не се опитвай да ме заблуждаваш, тъй като нямаш и най-малка представа. Имал си време да откриеш това твое Пришествие на спокойствието и да изолираш причината, признавам това. Но чувал ли си някога за талидомида? За това малко хапче против пъпки и

приспивателно, което причиняваше рак и инфаркти у тридесет годишните? Помниш ли ваксинациите срещу СПИН в 1997 година?

— Хауи?

— Тази ваксинация спря болестта, само че превърна обектите, върху които бе изпробвано в неизлечими епилептици, които измряха в течение на година и половина.

— Хауи?

— Освен това...

— Хауи?

Спрях и го погледнах.

— Светът — каза Боби и след това спря. Гърлото му се задавяше от сълзи. — Светът се нуждае от героични мерки, човече. Не зная какви ще бъдат дългосрочните ефекти и нямам време да ги изследвам, тъй като няма дългосрочна перспектива. Може би ще можем да оправим цялата бъркотия или може би...

Той повдигна рамене, направи опит да се усмихне и ме погледна с блестящи очи, от които бавно се стичаха две сълзи.

— Или може би даваме хероин на пациент в последния стадий на рака. Така или иначе, това ще спре ужасиите, които стават в света. Това ще сложи край на болката по света. — Той протегна ръце, с длани нагоре, така че да виждам ужилванията по тях. — Помогни ми, Бау-Уау. Моля те, помогни.

И аз му помогнах.

И ние се издънихме. Всъщност мисля, че се издънихме със страшна сила. И искате ли истината? Хич не ми пука.

Ние убихме всички животни, но поне спасихме оранжерията. Някой ден нещо ще поникне отново в нея. Поне така се надявам.

Четете ли това?

Механизмите ми започнаха да ми изневеряват. За пръв път от години трябва да мисля какво правя. Моторните движения на писането. Трябваше да побързам в началото на историята.

Няма значение.

Сега е прекалено късно да променям нещата.

Разбира се, ние го направихме: дестилирахме водата, превозихме я по въздуха, след това я транспортирахме до Гуландио, построихме примитивна подемна система — наполовина с моторна лебедка,

наполовина със зъбчата железница и качихме контейнери с над петдесет хиляди литра вода — в концентриран вид — в мрачните, мъгливи дълбочини на кратера на вулкана. Всичко това направихме само за осем милиона. Това не струваше шестстотин хиляди долара или милион и половина, струваше над четири милиона, все пак по-малко от една шестнадесета от един процент от това, което Америка похарчи за отбраната си през онази година. Искате ли да знаете как ги усигурихме? Шях да ви кажъ, ако имах още малко време, но главата ми се пръска, така че не ми съ сръдети. Ако ви интересува, да знайте, че повечето пари ги набрах аз. Някои с молбъ, други с мушеничество. Не знаях че могъ да гу направя, докъто ни успях. Но го направихми и светът някак си устоя — и оня вулкан — не знам как му беши имету, сегъ ни мога да си спомнъ и няма време да прегледъм отнову ракописа — той избухна точно когато бе...

Почакайте.

Добре. Малко по добре. Дигиталин. Боби имаше от него. Сърцето ми бие като лудо, но отново мога да мисля.

Вулканът — Връх Милост го наричахме — избухна точно тогава, когато бе предвидил Дюк Роджърс. Всичку полетя към небету и за известно време вниманието на всички се обръна към небесата. И ринтими-ринтинри, каза Стрейпълс!

Всичко стана много бързо като секс и чекове и специални ифекти и всички отново оздравяха. Искам да кажа

Почакайте

Исусе, помогни ми да завърша това. Искам да кажа, че всички се усмилриха. Всеки започна получава малко перспектива на ситуацията. Свето почна да става като осите в гнездото на Боби, който ми о показа където те ни жилият прекалено много. Имаше три удини кату Цигънско лято. Хората се събираха заедно като в оная стара песен на Янгблъдс, която казваше „Хайди всички заедно сегъ на купонъ, майнъ“, така, както всички хипарчета искаа, не ти, мир и любов и

чак

Голям удар. Чувствам се така, сякаш сърцето ми ще изскочи през ушите. Но ако концентрирам цялата си сила, моята концентрация...

Бе като циганско лято, искам да кажа, като три години Циганско лято. Боби продължи изследванията си. Ла Плата. Социологическа основа и т.н. Помните ли местния Шериф? Дебелият стар републиканец имитация на добрия Родни Янгблъд? Как Боби каза, че той има предварителните симптоми на болестта на Родни?

Концентрирай се, задник такъв.

Не бе само той, оказа се, че има много кукуфелници като в него в Тексас. Искъм дъ кажъ, болестта на Ал Хамър. Три години ас и Боби бяхме там. Създадохме нова хрограма. Нова графа крзгжви. Видях какво става и се върнах. Боби и неговите два асистента останаха. Единият се застреля каза Боби, когато той се появи тук. Почакайте още малко...

Добре. За последен път. Сърцето бия толкова бързу, че едва дишъм. Новата графа, последната графа, само ви предупредих когато бе наложена върху графата на пришествието на спокойствието. Графеката на прешествието на спокойствието показва, че актовете на насилие намаляват, когато преблежяваш Ла Платъ по средътъ, графикътъ Ал Хомър показва, че случаите на преждевременно изкудкудякване се увеличават, когато се приближавате до Ла Платъ. Хорицътъ там ставаха много млади много глурави.

Мен и Боби бяхме много внимателни колкото можяхме през следващите три години, пихме само Минирълнъ Водъ и носихме дълги големи дъждобрани в дъждъ, тако че нямаше война и когато всички започнаха да изфирисвът, ний не и се върнахме тук защото той, брат ми не мога си спомня какво неговото име...

Боби.

Боби когато дойде снощи тук и плачеше и казох Боби, обичъм тъ Боби каза съжилявам, Бауауе че напълних целия свят с глопаци и дибили и аз казох по-добре глопъци и били отколкото голяма черна

пепел в небесата и той плачеше и аз плакох Боби, обичъм тъ и той каза шъ ми дадеш ли чаша от спициалната водъ и му казах да и той каза ще опишиш ли всичко това и аз казах да и аз мисля че го направихме, само че не мога всъщност си спомня виждам думи, но не знам какво значат

Имам един Боби имету му е братко и тогиз ас съм писател и го уписах и шъ го оставя на спокойствие да изчака мелеон години така чи Сбогум, Сбугом всички братя, май че вече спирам сбогум Боби обичъм тъ ти не си виновен аз тъ обичъм

прощъвъм ти  
обичам тъ

Пудписану (за светъ)

Бау Уау Форной.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.